

"நாகர் கோவிலில் மத்தியானப் பிச்சைக்கு நாகப்பாம்பு வராமாம். அது வந்ததுக்குப் பிறகுதான் ஐயர் பிச்சையே ஆரம்பிப்பாராம்" என்று இரத்தினக்கா கதையைக் கிளப்பிவிட, அம்மாவாக்கு நாகதம் பிரானைத் தரிசிக்கும் ஆசை வந்து விட்டது.

"போறதெண்டால் சொல்லுங்கோ நானும் வாறன்" என்று இரத்தினக்கா மலேமும் சொல்லி வகைக்க அம்மாவின் நாகதம் பிரான் தரிசனத்துக்கான ததேதி குறிக்கப்பட்டது விட்டது. இரத்தினக்காவாக்கும் தனியே போய் நாகதம் பிரானைத் தரிசிக்க வேண்டிய அலசைச் சல இல்லாமல் பசேச்சுத் துணைக்கு அம்மாவையையும் சேர்த்துக் கொள்ள மதியப் பிச்சை பாம்பு பரிதும் உதவியது.

என்னையும் அக்காவையும் அழைத்துக் கொண்டு இரத்தினக்காவுடன் நாகர் கோவிலுக்கான அம்மாவின் பயணம் ஆரம்பமானது. இந்தப் பயணத்தில் எனக்கு துளி கபிட விருப்பம் இல்லை. எனது நண்பர்களிடமான அன்றாட விளையாட்டுக்கள் இல்லாமல் இவர்களிடம் கோவிலில் போய் சும்மா நேரத்தவை வீணடிக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆனாலும் சாமி கும்பிடாப் போல அங்கை நாகப்பழம் பிடுங்கிச் சாப்பிடலாம் என்ற அம்மாவின் ஆசை வார்த்தைகளில் விழுந்து எனது அந்தப் பயணம் தொடங்கியது.

நாகர் கோவிலில் மத்தியானப் பிச்சைக்கு கோவிலில் கபிட்டம் இல்லை எங்களோடும் சேர்ந்து இன்னும் ஓரூர் ஆட்கள்தான் அங்கே நின்றிருந்தார்கள். பிச்சைக்கு முன்னர் நாகப்பாம்பு வருகிறதா என எல்லா இடமும் பார்த்தாயிற்று. எந்த அரவமும் வராமல் அரவமும் தெரியவில்லை. நான் இரத்தினக்காவிடம் கேட்டும் பார்த்தனே. "இவன் என்ன சும்மா சும்மா கரசைச் சல தாரான்" என சலித்துக் கொண்டார். இதனால் அம்மாவும் என்னக்கை கடிந்து கொண்டார்.

ஓர்வாறு நாகப்பாம்பு இல்லாமல் பிச்சையை ஐயர் முடித்து திருநீறு தந்து எல்லாம் முடிந்து இருந்த ஓரூர்வரம் கோயிலை விட்டுப் போய் விட்டார்கள். ஐயரும் கோவிலில் தரையில் துண்டைப் போட்டு படுத்துக் கொண்டார். நான் அம்மாவை "இனி நாகக் காட்பிறகுப் போய் நாகப்பழம் பறிக் கலாமா?" என்று கேட்கத் தொடங்கினேன். "சரி வா" என்று அம்மா அழைத்துக் கொண்டு சினேறார்.

இரத்தினக்காவின் முகத்தில் வழமையே மகிழ்ச்சியைக் காணவில்லை. நாகக் காட்பிறகுப் போகும் வழியில் "இவனால்தான் எல்லாம் பிழைச்சுப் போச்சு இவன் விடாமல் அரியண்டம் பிபிச்சு சதால்தான் பாம்பே வராமல் போட்டது" என்று என்மீது குற்றம் சூழ் திக் கொண்டே வந்தார். கடவுள் பக்தியால் அம்மாவும் அதை நம்பியிருப்பார் என்றே நினைத்துக் கொண்டேன். எதுவும் பசோமல் சேர்ந்து நடந்தனே. "அடுத்து தமூறக் கோவில் குளம் எண்டு போகக்கை இவனை விட்டிட்டு வாங்கோ" என்று இரத்தினக்கா அம்மாவாக்கு அறிவுரை சொன்னார். அவர் அப்பிச்சை சொன்னது எனக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது.

நாகப்பழ மரங்களைக் கண்டவுடன் ஓடிப் போய் பழங்களைப் பறிக் க எத்தனித்த பொழுது அம்மா எனது கையைப் பிடித்துத் தடுத்துத் தார். "இந்த மரங்கள்குக் கீழ் இருக்கும் சரூகுகள்குக் குள்ளத்தான் நாகப்பாம்புகள் இருக்க சாத தியம் இருக்கும். பொறு. அவசரப்படாதை".

தாழ்வானதாக இருந்த ஒரு நாவல் மரத்துக் கிளையில் அம்மா ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, வள எழை மணலில் கால்களை அழுத்தி ஊஞ்சல் போல் அந்த மரக்கிளையில் ஆடத் தொடங்கி விட்டார். அந்த மரக்கிளையின் ஆட்டத்தில் அதில் இருந்த நன்கு பழுத்த நாகப்பழங்கள் விழத் தொடங்கின. நானும் அக்காவும் அவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்து, கொண்டு கையில் வைத்து இருந்த பைகளில் சகேரிக் கத் தொடங்கினோம். பழங்களை வள எழை மணலில் இருந்து எடுத்து பைகளில் போடும்

வள எழைகளில் ஒன்றிரண்டை வாயிலும் போட்டுக் கொண்டனே. இதில் அதிகம் பழுத்திருந்த நாகப்பழங்களில் ஓட்டி இருந்த வள எழை மணல்கை காற் சட்டையில்

Written by மல்லை

Wednesday, 01 July 2009 09:20 - Last Updated Thursday, 19 December 2013 08:28

துடைத்தும் பகோகாததால் அதை வாயால் ஊதி மணலபைப் பகோக்கினனே. இதபைப் பார்த்த அம்மா சிரித்தபடி "என்ன பழம் சூடாகுதோ?" என்றார். பழத்தைப் பொறுக்காவதை விட்டு விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தனே தரையில் குமரன் நாவல் மரத்தில் அவ்வை. நான் இரண்டாம் வகுப்பில் படித்த கதை அப்படியே மாறியிருந்தது.

அம்மா என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே நாவல் மரத்துக் கிளையில் அமர்ந்து மலேமும் கீழ்முக ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்.